

Před čtyřmi lety

Když začalo svítat, oslava se konečně nachýlila k závěru. Sice jsem pracovala už asi dvanáct hodin, ale nebyla jsem ospalá, dokonce jsem si ze vsí té energie kolem připadala trochu nabuzená. Nemluvě o vzrušení z toho, že jsem právě splnila svůj první samostatný úkol jako stopařka.

K absolvování mi scházelo ještě pár měsíců, takže jsem neznala žádné důležité podrobnosti ani jsem nenesla velkou odpovědnost. Tu noc jsem jen měla dávat pozor při ceremoniálech, po nich mít oči na stopkách a všímat si sebemenších náznaků problémů – což většinou znamenalo ukazovat stále opilejším hostům cestu k toaletám.

Ale i tak. Byla jsem na místě, pracovala s dalšími stopaři, a dokonce i s elitní jednotkou Högdragen, jejíž příslušníci měli střežit Kaninské království. Proto jsem ke konci oslav – i když mě bosé nohy bolely stále víc – byla trochu smutná z toho, že už mé pověření končí.

Král Evert a královna Mina umožnili vstup na oslavy všem Kanincům z našeho hlavního města Doldastamu, kde nás žije přes deset tisíc. A s tolika trolly, kteří proudili do paláce na

improvizovaný večírek, potřeboval královský pár na pomoc všechny, kdo mají ruce a nohy. Včetně stopařů v zácvičku.

Jen před několika dny se k nám donesla zpráva, že kmen Tryllů porazil našeho společného nepřítele Vitru. Král a královna v posledních měsících nenápadně připravovali Kanin k obraně. Kdyby Vitra nad Trylly zvítězila, byli bychom jejím dalším logickým cílem, protože jsme ještě bohatší a mocnější. Nezaútočili na nás hned hlavně proto, že je nás tolik a jsme tak silní. Ovšem kdyby se jim podařilo porazit Trylly a podrobit si jejich armádu, mohli by vytáhnout i proti nám.

Když ale Tryllové porazili krále Vitru a jeho armádu, znamenalo to konec vleklé války pro nás pro všechny. Náš dobrý král Evert to pochopitelně viděl jako důvod k oslavě, a já se tak mohla zúčastnit své první stopařské akce, která končila až nad ránem.

Teď už se král s královnou uchýlili do svých komnat a téměř všichni hosté odešli. Hrstka stopařů a Högdregen ještě zůstali, aby dohlédli na poslední opozdilce. Uklízeči se zatím dali do práce a snažili se postarat o nepořádek, který po tak velké sešlosti pochopitelně zůstal.

Když už se na místě oslav zdržovalo jen pár lidí, moje povinnosti skončily a poslali mě domů. Kráčela jsem pomalu přes vstupní halu a připadala si trochu jako Popelka, když se její krásný kočár zase proměnil v dýni. Měla jsem na sobě oficiální stopařskou uniformu – sněhobílý kostým na míru, nažehlený a bez poskvrnky, protože jsem ho oblékla poprvé – neplesovou róbu od kouzelné vílí kmotřičky, jenže i tu budu muset po téhle noci vrátit. A žádné jiné úkoly mi až do absolvování nepřidělí.

Až ukončím výcvik, dostanu stříbrnou šerpu, na kterou si zavěším kord. Do té doby mi ale nikdo zbraň nesvěří. Ne že bych ji na hlídkování při akci, jako byla ta dnešní, k něčemu potřebovala.

Cestou k hlavnímu vchodu jsem si rozepnula kabátec a nechala ho volně splývat z ramen. Zhluboka jsem si povzdychla. Většina petrolejových lamp už zhasla, takže vchod se utápěl v přítmí. Bílé praporce, které zdobily vysoké kamenné stěny paláce, se začínaly prověšovat, studenou podlahu pokrývaly stříbrné konfety.

Zarazila jsem se, když jsem zaslechla zaskřípění těžkých dveří, protože to znělo jako dveře do otcovy kanceláře. Nahlédla jsem se do úzké chodby, která vedla z hlavní haly, a opravdu – zahlédla jsem tátu, jak vychází z místnosti. Tmavé vlasy, které obvykle nosil pečlivě učesané, teď měl trochu rozčuchané, kravatu povolenu a horní knoflíky košile rozepnuté.

„Co tady děláš?“ zeptala jsem se užasle. „Myslela jsem, že už jsi dávno doma.“

„Musel jsem něco dodělat. Spousta papírování,“ vysvětlil mi táta a neurčitě ukázal za sebe na dveře kanceláře. Potlačil přítom zívnutí.

Můj otec je královský kancléř. Věděla jsem, že svou práci bere velice vážně. Často se tady zdržoval do večera, ale takhle pozdě ještě nikdy domů nešel.

„Papírování?“ Povytáhla jsem obočí. „Když je v paláci oslava?“

„Musíme poslat depeši Tryllům,“ odpověděl táta a nepatrně pokrčil rameny. Moc mě nepřesvědčilo, že by to byl ten pravý důvod, proč se tady tak dlouho zdržel. „Budou teď spravovat dvě království a je v našem nejlepším zájmu uzavřít s nimi spojení.“

„A to jsi musel sepisovat zrovna teď?“ popíchla jsem ho.

„Mohlo to počkat do rána,“ připustil táta a na rtech se mu objevil rozpačitý úsměv. Strčil si ruce do kapes. „Chtěl jsem vidět, jak si povedeš při první službě. Je to tvoje první velká akce.“

„Šlo to dobře,“ prohlásila jsem, ale hned jsem zmlkla, protože mě zalila vlna pochybností. Přehrávala jsem si v paměti

průběh večera, pátrala po možných chybách, kterých jsem se snad dopustila. „Teda... myslím.“

„Určitě jsi to zvládla báječně,“ ujistil mě táta a jeho úsměv se prohloubil o výraz hrdosti a náklonnosti. „Pokaždé když jsem se byl na tebe podívat, jsi byla ztělesněná pozornost. Vypadala jsi tak dospěle a tak... oficiálně.“

„Děkuju.“

„Moje malá holčička už vyrostla,“ prohodil posmutněle a natáhl se, aby mi pocuchal vlnité blondřaté vlasy.

„Tati.“ Uhnula jsem před jeho rukou, ale musela jsem se na něj usmát. „Nemůžeš s tou sentimentalitou aspoň počkat, než budeme pryč z paláce?“

Nadechl se, zřejmě aby mě upozornil, že jsme tady sami, ale v tu chvíli jsme oba uslyšeli v chodbě kroky. Instinktivně jsem se napřímila a narovнала ramena. Začala jsem si zapínat kabátec, jenže v tu chvíli jsem zahlédla Konstantina Blacka, jak jde rovnou k nám, a na vteřinu jsem zapomněla dýchat.

I my se sice mohli dívat na filmy a poslouchat hudbu lidského světa, ale roli rockových hvězd u nás hráli příslušníci Högdragenu. Byli to obyčejní Kaninci, kteří se vypracovali na pozice elitních strážců, a žádný z nich to nedokázal tak raketově a tak zářně jako Konstantin Black. Bylo mu jen něco málo přes dvacet, ale byl už osobním strážcem královny – nejmladším, kam až záznamy sahají.

Jeho černá sametová uniforma, vyšívaná stříbrnými nitěmi a zdobená drahými kameny, byla nejluxusnější ze všech v Högdragenu. Byla to sice standardní uniforma pro osobu na takovém postu, ale Black v ní prostě vypadal naprosto božsky. Na stříbrné šerpě se mu odráželo světlo zbývajících luceren, takže se třpytila stejně jako diamanty zdobená rukojeť jeho kordu.

Sebevědomě kráčel k nám a já se snažila tvářit bezvýrazně a klidně, jak mě to učili. Jenže jsem nemohla zabránit tomu, aby se mi žaludek nespíral samým vzrušením. Léta jsem toho

muže obdivovala z dálky – pro jeho schopnosti, jeho sílu, jeho vyrovnanost, a pokud mám být upřímná, v poslední době i pro jeho přitažlivost – a tohle bylo poprvé, kdy jsem se s ním setkávala takhle osobně.

I předtím jsme se občas ocitli ve stejné místnosti, ale oddělovalo nás moře dalších lidí, protože jeho povinností bylo držet se co nejbliž královně a mou zůstat od ní a krále co nejdál. Párkrát kolem mě prošel v chodbách paláce. V létě jsem byla mezi diváky, když předváděl při soubojích svoje šermířské umění. Nikdy se na mě ale doopravdy nepodíval, nevyšiml si mých upřených pohledů, protože kolem bylo vždycky tolik obdivem překypujících tváří.

Teď byl ale tady a usmíval se a mně se z něj zatočila hlava, jako bych dostala závrať.

Byla jsem tak zvyklá okukovat ho zpovzdálí, že jsem teď jen stěží dokázala na něj nezárat. Na to, jak se mu při úsměvu levý koutek zvedl o trochu výše než pravý nebo jak mu teď k ránu křivka čelisti ztmavla nočním strništěm. Jak mu dozadu sčesané tmavé vlasy ležely nejdřív hladce na temeni, než se začaly vzadu nad límcem, nad nímž končily, kroutit.

„Nečekal jsem, že v tuhle hodinu ještě budete tady, kancléři,“ oslovil mého tátu.

„Chci doprovodit domů dceru,“ pokývl otec mým směrem a Konstantin upřel pohled přímo na mě. Nebyl o moc vyšší než já, ale jako by nade mnou čněl. Jeho kouřově šedé oči spočinuly vlídně na mém obličejí.

„To byla vaše první noc ve službě, vidíte?“ zeptal se.

Přikývla jsem. „Ano.“ Ulevilo se mi, že můj hlas zní klidně a normálně.

„Vedla jste si dobře.“ Usmál se na mě a moje srdce se zatřepotalo. „Zmíním se o tom vašemu rektorovi.“

„Velice vám děkuji, ale to není nutné,“ odpověděla jsem pevně.

Konstantin se zasmál. Ten zvuk naplnil vstupní halu, odrážel se od stěn. „Skromnost je vznešená vlastnost, ale s tou se do Högdragenu nedostanete. Jestli chcete v tomhle světě uspět, musíte brát každou pomoc, která se vám nabízí.“

Vždycky jsem si namlouvala, že k němu vzhlížím jen jako k elitnímu strážci, jemuž bych se chtěla podobat. Jenže teď stačilo, aby se zasmál, a mým tělem proběhlo příjemné rozechvění. Už jsem si nemohla nic nalhávat. Byla jsem do něj platonicky zamilovaná tak dlouho, že se to nebezpečně začínalo blížit skutečné lásce.

„To je rozumná rada, Konstantine,“ ozval se táta, a vytrhnul mě tak ze zamyšlení. Konstantinův pohled se ze mě stočil k otci.

„Skoro jako byste byl překvapený, že mě někdy napadne něco rozumného, kancléři,“ prohodil se sarkastickým posmáním.

Otec se na něj podíval s podobným výrazem a upravil si vázanku u krku. „Asi se na mně začíná projevovat únava. Byla to dlouhá noc.“

„Promiňte, měl bych vás přestat zdržovat,“ omluvil se Konstantin a moje srdce pokleslo, když mi došlo, že se naše krátké setkání chýlí ke konci. Moje popelkovské pocity ještě zesílily.

„Díky,“ prohodil táta a vykročil ke dveřím, ale Konstantin zvedl ruku.

„Vlastně, kancléři, kdybyste mi mohl věnovat ještě pár minut, mohlo by vám to ušetřit jisté nepříjemnosti po ránu.“

„Jaké nepříjemnosti?“ opáčil táta.

„Královna se už odebrala do svých komnat, ale ještě předtím mi řekla, že chce, abyste hned brzy ráno podepsal jistý dokument, který se má odeslat Tryllům.“ Konstantin ukázal na ozdobná okna nad vchodem, v nichž bylo vidět první náznaky svítání. „A protože ráno už je skoro tady, když ho podepíšete hned, můžete se prospat o pár hodin déle.“

„Dokument?“ Táta zavrtěl hlavou. Váčky pod jeho temnými očima odhalovaly, jak moc je ve skutečnosti unavený, a tvářil se trochu zmateně. „To *já* připravuju koncept dopisu pro Trylly. Královna sepsala něco sama?“

„To nevím, pane, ale nechala ho ve své kanceláři, kdybyste byl tak laskav a zašel se tam podívat,“ odpověděl Konstantin.

„To bych asi měl,“ přikývl vyčerpaně táta a otočil se ke mně. „Běž domů napřed, Bryn, přijdu za chvíli.“

„Ale ne, počkám na tebe,“ namítla jsem honem.

Táta pokrčil rameny, jako že to je na mně, a vydal se chodbou ke kanceláři královny.

Konstantin vyrazil za ním, ale ještě se otočil ke mně. „Nebojte se, nepotrvá to dlouho, bílý králíčku,“ slíbil mi.

Odvrátila jsem se a doufala, že mi tváře při tom oslovení příliš nezrudly. Už mi tak párkrát v životě někdo řekl, ale naštěstí ne tak často, aby se z toho stala přezdívka. *Králík* je symbol Kaninu a já byla bílým králíkem... kvůli odstínu své pleti.

Sotva mi ti dva zmizeli z dohledu, položila jsem si dlaň na břicho a rozechvěle vydechla. První seznámení s tím, co obnáší služba stopaře, mě příjemně vzrušilo, ale po rozhovoru s Konstantinem mi zeslábla kolena. Nikdy jsem se nezajímala o kluky, radši jsem se soustředila na výcvik, jenže teď jsem konečně začínala chápat, o čem mluvily moje kamarádky, když vykládaly, že jsou zamilované.

Adrenalin po našem rozhovoru ovšem rychle vyprchával a já si poprvé za celou noc uvědomila, jak jsem vlastně unavená. Ani předtím jsem toho moc nenaspala, protože jsem byla příliš rozrušená, že mám pomáhat při zajištění oslav. A hlídání opilých Kaninců bylo namáhavější, než by se mohlo zdát.

Táta byl pryč jen chvíli, když se mi kolena začala podlamovat vyčerpáním. Potřebovala jsem jít domů a do postele. Věděla jsem, kde má královna kancelář, takže jsem se rozhodla,

že tam nakouknu a dám tátovi vědět, že půjdu přece jen domů napřed. A tak budu mít aspoň šanci ještě prohodit pár slov na rozloučenou s Konstantinem.

Kancelář nebyla daleko od vstupní haly a já už byla skoro tam, když jsem zaslechla užaslý mužský hlas: „Ne!“ Nejdřív jsem strnula a snažila se zorientovat, ale vzápětí se ozval další zmučený výkřik.

Kdybych neměla hlavu tak plnou zážitků a vyčerpání, došlo by mi to dřív. Až příliš pozdě – o vteřinu, možná jen o zlomek vteřiny později, ale i to stačilo – jsem pochopila, že slyším křičet svého otce.

Rozběhla jsem se a rozrazila dveře královniny kanceláře.

Když jsem si později ten okamžik vybavovala, došlo mi, že jsem vůbec nevnímala zbytek místnosti. Jakoby v oparu se rozmazaně vznášel kolem, zato jedna věc byla naprosto zřetelná: Konstantin stojící nad mým tátou s taseným, potřísněným kordem a pod ním na zemi můj otec, který krvácel.

Konstantin ke mně vzhlédl. Jeho hezká tvář, obvykle tak zářivá a sebevědomá, byla najednou děsivě prázdná. Vypadal skoro jako mrtvola, až na ty šedé oči, temné a hrozivě ostrážitě.

„Je mi to líto,“ pronesl ke mně. „Jednám ve vyšším zájmu, než je zájem království, a musím dokončit své poslání.“

„Uteč, Bryn!“ vykřikl táta, když Konstantin znovu pozdvihl kord.

Neměla jsem žádnou zbraň, a tak jsem udělala to jediné, co udělat šlo – zařvala jsem a vrhla se na něj holýma rukama. Když jsem se k němu řítila, otočil se a namířil kord na mě. Ucítila jsem, jak mi ostří proťalo kůži na rameni, ale sotva jsem tu bolest zaznamenala. Záleželo mi jen na jediném: Chtěla jsem zabránit Konstantinovi, aby zabil mého tátu.

Srazila jsem ho na podlahu a podařilo se mi ho jednou praštit, než mě ze sebe shodil. Vtom jsem za sebou uslyšela

další hlasy. Členové Högdragenu zaslechli hluk a hnali se do královniny kanceláře.

Konstantin se vymrštil ze země a vrhnul se k oknu za psacím stolem. Ozval se hluk tříštícího se skla a do místnosti pronikl chlad i sněhové vločky. Gardisti se rozeběhli za prchajícím, ale já se vrhla k tátovi.

Klekla jsem si k němu a přitiskla mu dlaň na ránu v hrudníku, abych zastavila krvácení. Položil svou ruku na moji a upřel na mě ustarané tmavé oči.

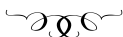
„Promiň, že jsem nepřišla dřív,“ vyhrkla jsem a snažila se mrkáním zahnat slzy.

„Ne, Bryn, zachránila jsi mi život.“ Táta zvedl zakrvácenou ruku a dotkl se mého obličej. „Dneska v noci sis vedla ohromně.“

Zůstala jsem u něj, stlačovala mu ránu a snažila se ze všech sil zastavit krvácení, dokud nedorazili záchranáři a neodtrhli mě od něj. Když ho odnášeli, slíbili mi, že bude v pořádku, a díkybohu se ukázalo, že se nemýlili.

Když odešli, zůstala jsem v královnině pracovně. Bílou uniformu jsem měla potřísněnou tátovou krví, která se mísila s tou mojí z rány v rameni. Vyhlédla jsem rozbitým oknem ven.

Sněžilo už tak hustě, že Konstantinovy stopy skoro zmizely. Stejně jako zmizely všechny moje city k němu, všechno, co jsem si tak hloupě představovala. Býval to můj hrdina, ale to už teď nic neznamenal. Pokusil se zabít mého tátu a já nebudu mít klid, dokud ho nepoženu před tvář spravedlnosti.

Sledování

8. dubna 2014

Měla jsem za sebou tříletou školu pro stopaře – včetně důkladného výcviku v soubojích, přednášek o společenské etiketě a integrace mezi vrstevníky – jenže nic z toho mi nepomohlo získat lepší vztah k lidským středním školám. Ty jsem nenáviděla. Pokaždé když jsem musela do nějaké nastoupit, abych se dostala ke svému novému svěřenci, jsem přemítala o tom, jestli bych neměla změnit profesi.

Ještě než jsem se v Kaninu rozhodla nastoupit na stopařskou školu, místo abych dokončila normální střední a stala se farmářkou, učitelkou nebo třeba cvičitelkou koní, pamatuju si, jak jsem pozorovala stopaře, kteří odcházeli na mise a zase se vraceli. Případali mi tak světáctí a mocní. Všichni v Dol-dastamu si jich vážili.

Představovala jsem si, jaká dobrodružství asi zažívají, když si tak cestují po světě. Většina sice jen po Severní Americe, ale slyšela jsem i příběhy o stopařích, kteří putovali do Británie, Itálie, dokonce až do Japonska.

Představa, že budu cestovat a chránit svůj lid, zněla lákavě a vznešeně. Pak jsem absolvovala školu a strávila tou prací

další čtyři roky. Kdybych tak tušila, kolik času na misích strávím ve svědivých školních uniformách ve snaze pochytit místní slang, abych byla mezi rozmazlenými bohatými pubertáky nenápadná, možná bych si to rozmyslela.

Pátý den v Chicagu jsem během polední přestávky sledovala Linuse, jak odchází z areálu školy, a došlo mi, že oni ho sledují taky. Kdo přesně jsou ti „oni“, to jsem zatím nevěděla. Od včerejšího rána jsem několikrát za sebou zahlédla jedno auto, černý sedan s tmavými okny, jak parkuje opodál. Až mockrát na to, než aby to byla pouhá náhoda.

Když jsem šla opatrně za Linusem a jeho dvěma kamarády a držela se dál, aby si mě nevšimli, přemítala jsem, jestli o mně ta záhadná posádka auta ví. Pokud sledovali Linuse, museli mě vidět, protože jsem se s ním bavila. Což ovšem neznamenalo, že vědí, kdo jsem. Aspoň prozatím.

Když se stopování dělalo pořádně, bylo to obvykle snadné. První krok byl průzkum. Vyhledala jsem si cíl, v tomhle případě Linuse Berlinga, a prvních pár dní ho jenom sledovala. Smyslem bylo zjistit, co je zač a co má rád. Potom se snáze získávala jeho důvěra.

Druhý krok představoval infiltraci do jeho života. Proto jsem teď na sobě měla směšnou uniformu soukromé přípravy s plisovanou modrou sukni a propínacím svetrem, který mi připadal až moc teplý.

Za použití úplatků, osobního kouzla a trochy kaninských zvláštních schopností jsem se zvládla zapsat na co nejvíc předmětů, kam chodil také Linus, a začali jsme na sebe „náhodně narážet“. Trochu jsme si povídali, vzbudila jsem jeho zájem, smála se jeho vtipům a získala si jeho přízeň.

To mělo vést ke kroku tři. Jakmile mi cíl začal důvěřovat, vybalila jsem to na něj: Totiž prozradila jsem mu, kým ve skutečnosti je. Pak už nezbývalo jen doufat, že mi uvěří. Mí svěřenci měli zpravidla už dlouho podezření, že jsou jiní než

ostatní, a když jsem postupovala správně, všechno do sebe brzy „zapadlo“.

Pak už šlo jen o to přepravit je domů, pokud možno i s jejich svěřeneckými fondy.

Jenže teď tu byl ten černý sedan, který se mi připlétl do cesty už při druhém kroku. Musela jsem se rozhodnout co teď.

Linus a jeho kamarádi šli do restaurace, ale já ne. Sledovala jsem je zvenčí oknem, jak si sedají ke stolu. Linus v tmavomodrém saku vypadal, jako by měl široká ramena, i když ve skutečnosti byl vysoký a štíhlý. Při tělocviku jsem ho viděla v jednom kuse klopýtat a padat, takže bylo jasné, že v boji by byl k ničemu.

Restaurace byla přeplněná. Kluci se spolu bavili, smáli se. Ti z černého sedanu se snažili nevzbuzovat pozornost, což znamenalo, že nebudou chtít vyvolat scénu na tak veřejném místě. Linus byl prozatím v bezpečí.

Obešla jsem restauraci a vrátila se zadní uličkou k silnici. Došla jsem až na konec, ale zastavila jsem se za rohem. Černý sedan parkoval pár metrů ode mě. Když jsem opatrně vykukovala zpoza rohu, snažila jsem se splynout s okolím a přála si mít v sobě víc kaninské krve.

Třebaže jsem byla blízko, přes tmavá okna auta jsem nic neviděla. Potřebovala jsem další informace, a tak jsem se rozhodla zavolat Ridleymu Dresdenovi.

Jako rektor by mohl mít lepší představu, o co jde. Rektor měl na starosti stopaře, plánoval jejich cesty, přiděloval jim podvržence, zkrátka a dobře nám velel. Vzhledem ke svému postavení toho věděl víc než já, tak mi třeba o tom sedanu něco poví.

Než jsem zavolala, zvolila jsem na mobilu možnost videohovoru. Případalo mi to praktičtější, protože jsem tak Ridleymu mohla sedan ukázat, ne ho jen popsat.

Když se ale můj šéf konečně ohlásil – bez trička, s hnědými

kudrnami ještě rozcuchanějšími než obvykle – došlo mi, že jsem mu mohla nejdřív poslat esemesku s upozorněním, že plánuju video-chat.

„Bryn?“ Za Ridleyem jsem spatřila něčí stín – postavy, která se zvedla z postele a zabalila se do tmavého přehození. „Všechno v pořádku?“

„Ano. I ne.“ Snažila jsem se ztišit hlas, aby nás lidi na ulici kolem mě neslyšeli. „Promiň, jestli ruším.“

„Ne, nerušíš.“ Narovnal se na židli a na nahé hrudi se mu zhoupl amulet s králíkem, který nosil na koženém řemínku kolem krku. Za ním jsem zaslechla dívčí hlas, ale nerozuměla jsem, co říká. „Vteřinku.“ Ridley zakryl dlaní mikrofon i kameru, ale stejně jsem jakoby z dálky slyšela, jak někomu slibuje, že potom zavolá. „Promiň, už jsem tady.“

„Neměl bys být v práci?“ zeptala jsem se a nesouhlasně povytáhla obočí.

„Mám polední pauzu. Tohle byl oběd,“ prohodil Ridley a s ďábelským zábleskem v očích na mě mrknul.

Stal se rektorem ten rok, kdy já dokončila stopařskou školu. Předtím jsem ho skoro neznala, ale jeho pověst ho předcházela. Všichni ho považovali za jednoho z nejlepších stopařů, jenže už ve čtyřiařtyřiceti toho musel nechat. Na svůj věk sice pořád vypadal mladě, ale kvůli neodbytně rašícímu strništi se nemohl dál vydávat za středoškoláka.

To byl ale jen zlomek toho, co jsem o něm slyšela. Taky proslul neustálým střídáním dívek a tohle nebylo poprvé, kdy jsem ho přistihla v kompromitující situaci.

Během těch pár let si ale vždycky počínal jako výborný rektor a spolehlivý kamarád. Takže jsem se mu jeho eskapády snažila moc nevyčítat.

„Víš něco o tom, že by Linuse Berlinga sledoval ještě někdo další?“ zeptala jsem se.

Zamračil se. „Jak to myslíš?“

„Jestli je nějaký důvod, aby ho stopoval i někdo jiný?“ upřesnila jsem. „Z Doldastamu nebo prostě z Kaninu? Nebo snad stopař z nějakýho jinýho kmene?“

„Proč by ho měl sledovat někdo další?“ Ridley zavrtěl hlavou. „Jeho stopařka jsi ty. Měla bys být jediná, kdo se na něj pověsil. Ty jsi někoho viděla?“

„To přesně ne.“ Kousla jsem se zevnitř do tváře a vzhlédla od telefonu k černému sedanu, který se nehýbal. „Totiž, neviděla jsem žádnou osobu, ale sleduje ho tohle auto.“ Natočila jsem telefon tak, aby Ridley vůz viděl.

„Který?“ zeptal se. Pohnula jsem telefonem tak, aby kamera zabírala přesněji.

„To černý, tmavý okna. Poznáváš ho?“

Ridley se na chvíli odmlčel. „Ne, to ne.“

„Toho jsem se bála.“ Opřela jsem se o cihlovou zeď a namířila telefon zase na sebe. Ridley se nakláněl ke kameře, jako by se snažil lépe si auto prohlédnout.

„Neviděla jsi nikoho nastupovat nebo vystupovat?“ zeptal se mě.

„Ne.“

„Může to být nějaká lidská záležitost,“ navrhnul Ridley, ale neznělo to přesvědčivě.

„To bych neřekla,“ povzdychla jsem si. „Zkusím to zjistit.“

„Dobře.“ Ridley sevřel rty do tenké linky a krátce přikývl, jako by mi nechtěl dát souhlas riskovat. „Hlavně žádný hlouposti, Bryn.“

„To já nikdy,“ ujistila jsem ho s úsměvem, ale šéf jen protočil panenky.

„Myslím to vážně,“ zdůraznil. „Pokus se tomu přijít na kloub, ale nic proti nim nepodnikej, dokud si nebudeš jistá, s kým máme tu čest. Já zatím zkusím proklepnout poznávací značku nebo zjistit něco dalšího. Ozvu se ti ještě dneska, jo?“

„Fajn. Kdybych na něco přišla, dám ti vědět.“

„Dávej na sebe pozor, Bryn,“ připomněl mi Ridley, ale než stačil ještě něco dodat, ukončila jsem hovor.

Podle hodin na mobilu mi už do konce polední přestávky zbývalo jen dvacet minut, než začne odpolední vyučování. Moje možnosti byly omezené, ale věděla jsem, že nechci čekat celý den na to, až z auta někdo vystoupí. Pokud Linuse někdo sleduje, musím to zjistit dřív, než se stane něco zlého.

A tak jsem vyšla z uličky a zamířila si to přímo k autu. Ridley by to považoval za hloupost, jenže podle mě to bylo to nejlepší, co jsem teď mohla udělat. Z dvanácti podvrženců, které jsem v minulosti dostala na starost, jsem jich dvanáct přivedla bezpečně domů. Nechtěla jsem dopustit, aby byl Linus prvním, o kterého přijdu.

Stiskla jsem klíčku zadních dveří a předpokládala, že budou zamčené, jenže nebyly, a tak jsem nastoupila. Vpředu seděli dva muži. Když jsem vklouzla na zadní sedadlo, oba se ke mně otočili.

„Co to má sakra –?“ zavrčel řidič.

Když jsem ho uviděla, když se ty jeho ocelově šedé oči setkaly s mými a já ho poznala, srdce se mi sevřelo a z plic mi unikl všechen vzduch. Na okamžik jsem zůstala strnule sedět a on na mě zíral. Pak mě zahltily hněv a strach a smíchaly se ve mně v odpornou směsku.

Vzpamatovala jsem se tak rychle, jak to jen šlo, potlačila vztek a usmála se na něj. Dokonce jsem celkem klidným hlasem vyslovila i jeho jméno. „Konstantin Black.“